
Kiss Székely Zoltán

Hagyaték

Vándor voltam én. Kopott
s jó szóra éhes. Holott
csak dalt dúdoltam. Szidott
 semmiség e rím.

Hát tévhit volt. De hittem.
És kereszt lett. De vittem.
Nem más, én megfizettem
 tévelygéseim.

Házam nincs, hazám sincsen.
Nem osztozom e »kicsen«
senkivel, bárki ejtsen
 remény vermibe.

Lenne mit megsirassak.
Mindenki csak inasnak
vélt. Mégis feliratnak
 vésem Semmibe —

— némán is felsikoltva,
vétkesen is, s feloldva
gyümölcstermő fát olt ma
 kábán a remény —:

Vándor, kopott ruhában,
miért jársz még utánam?
Tán hiszel a csodákban,
 te balga szegény?

Megfáradt virrasztás

Egyszer csak megérkezem,
ott állok a lakás ajtójában
évek kóborlása után.
Félek, hogy már nem ismerős
a belső szoba.

Fáradt vagyok.
Oda fekszem

nagyanyám elárvult ágyára.
Ott fog el az álom.

Halk neszre ébredek
az éjszaka közepén.
Felpockolva fejét,
hogy belásson hozzám
anyám figyelne,
s most álmában
néha feljajdul
s riadva abbahagyja.

Órákig nézett engem
szűrt fényű lámpája mellől
a nagyszobából,
ágyából.

— *Mért nem alszik,
édes?*

A párnát igazgatom
megtört nyaka alá.

— *Talán így jó lesz,
éjszakai békesség kell
a gerincnek is.*

Keresztrejtvényét
hajtogatom össze.

— *Majd reggel
folytatjuk, jó lesz,
édes?*

— *Fiam, te csak aludj
én őrzöm álmodat.*

Mondja s újra
elszenderedik.

Mondja.
Mondta ötven éve is.

Apró testét
púposra törte az élet,
de éjszakánként
örökre vigyázza álmomat
anyám.
